

«I have a dream», el discurs íntegre de Martin Luther King per als drets civils dels afroamericans

Moltes de les demandes que feia al 1963 són les mateixes que aquests dies es veuen a les protestes dels EUA per la mort de George Floyd

Martin Luther King, a la Marxa sobre Washington per la Feina i la Llibertat | Wikimedia Commons

L'assassinat del ciutadà afroamericà George Floyd a mans d'un policia, i les imatges de la brutalitat exercida contra ell durant la detenció per part de l'agent, ha estat el motor que ha mobilitat milers de persones als Estats Units. Dies de protestes arreu de l'estat denunciant el racisme que encara pateix la comunitat negra al país i reclamant que se'ls deixi de tractar com a ciutadans de segona.

Unes demandes no tan allunyades del que deia Martin Luther King el 28 d'agost al seu famós discurs a favor dels drets civils per als negres als EUA, i que el 4 d'abril del 1968 va ser assassinat. Aquest és el text íntegre del conegut "I have a dream":

Estic orgullós de reunir-me amb vosaltres avui, en la que serà davant la història la més gran manifestació per la llibertat en la història del nostre país.

Fa cent anys, un gran nord-americà, la simbòlica ombra del qual ens empara avui, va firmar la Proclama de l'emancipació. Aquest transcendental decret va significar un gran raig de llum i d'esperança per a milions d'esclaus negres, cremats en les flames d'una marcida injustícia. Va arribar com una preciosa alba al final d'una llarga nit de captiveri. Però, cent anys després, el negre encara no és lliure; cent anys després, la vida del negre encara està tristament lacerada per les manilles de la segregació i les cadenes de la discriminació; cent anys després, el negre viu en una illa solitària enmig d'un immens oceà de prosperitat material; cent anys després, el negre encara llangueix a les cantonades de la societat nord-americana i es troba desterrat en la seva pròpia terra.

Per això, avui hem vingut aquí a dramatitzar una condició vergonyosa. En cert sentit, hem vingut a la capital del nostre país a cobrar un xec. Quan els arquitectes de la nostra república van escriure les magnífiques paraules de la Constitució i de la Declaració d'Independència, van firmar un pagaré del qual tot nord-americà hauria de ser hereu. Aquest document era la promesa que a tots els homes els serien garantits els inalienables drets a la vida, la llibertat i la recerca de la felicitat.

És obvi avui dia que els Estats Units han incomplert aquest pagaré pel que fa als seus ciutadans negres. En lloc d'honar aquesta sagrada obligació, els Estats Units han donat als negres un xec sense fons; un xec que ha estat tornat amb el segell de "fons insuficients". Però ens neguem a creure que el Banc de la Justícia hagi fet fallida. Ens neguem a creure que no hi hagi prou fons en els grans fonaments de l'oportunitat d'aquest país. Per això hem vingut a cobrar aquest xec; el xec que ens omplirà de les riqueses de la llibertat i de la seguretat de justícia.

També hem vingut a aquest lloc sagrat per recordar als Estats Units d'Amèrica la urgència impetuosa de l'ara. Aquest no és el moment de tenir el luxe de refredar-se o de prendre tranquil·litzants de gradualisme. Ara és el moment de fer realitat les promeses de democràcia. Ara és el moment de sortir de la fosca i desolada vall de la segregació cap al camí assolellat de la justícia racial. Ara és el moment de fer de la justícia una realitat per a tots els fills de Déu. Ara és el moment de treure el nostre país de les arenes movedisses de la injustícia racial cap a la roca sòlida de la germanat.

Seria fatal per a la nació passar per alt la urgència del moment i no donar la importància a la decisió dels negres. Aquest estiu, ardent pel legítim descontentament dels negres, no passarà fins que no hi hagi una tardor vigoritzant de llibertat i igualtat.

El 1963 no és un final, sinó el principi. I els que tenien l'esperança que els negres necessitaven desfogar-se i ja se sentiran contents tindran un dur despertar si el país retorna al mateix de sempre. No hi haurà ni descans ni tranquil·litat als Estats Units fins que als negres no se'ls garanteixin els seus drets de ciutadania. Els remolins de la rebel·lió continuaran sacsejant els fonaments de la nostra nació fins que sorgeixi l'esplendorós dia de la justícia. Però hi ha una cosa que he de dir a la meva gent que espera al càlid lliandar que condueix al palau de la justícia. Hem d'evitar cometre actes injustos en el procés d'obtenir el lloc que per dret ens correspon. No busquem satisfer la nostra set de llibertat bevent de la copa de l'amargura i l'odi. Hem de conduir per sempre la nostra lluita pel camí elevat de la dignitat i la disciplina. No hem de permetre que la nostra protesta creativa degeneri en violència física. Una vegada i una altra hem d'elevat-nos a les majestuoses altures on es trobi la força física amb la força de l'ànima. La meravellosa nova militància que ha envoltat la comunitat negra no ens ha de conduir a la desconfiança de tota la gent blanca, perquè molts dels nostres germans blancs, com ho evidencia la seva presència aquí avui, han arribat a comprendre que el seu destí està unit al nostre i la seva llibertat està inextricablement lligada a la nostra. No podem caminar sols. I al parlar, hem de fer la promesa de marxar sempre cap endavant. No podem tornar enrere.

Hi ha qui pregunta als partidaris dels drets civils: "¿Quan quedaran satisfets?".

Mai podrem quedar satisfets mentre els nostres cossos, cansats de tant viatjar, no es puguin allotjar als motels de les carreteres i als hotels de les ciutats. No podrem quedar satisfets mentre

els negres només ens puguem traslladar d'un gueto petit a un gueto més gran. Mai podrem quedar satisfets mentre un negre de Mississipí no pugui votar i un negre de Nova York consideri que no es té per què votar. No, no; no estem satisfets i no quedarem satisfets fins que "la justícia rodi com l'aigua i la rectitud com un poderós corrent".

Sé que alguns de vosaltres heu vingut fins aquí després de grans proves i tribulacions. Alguns heu arribat tot just sortits d'angostes cel·les. Alguns de vosaltres heu arribat de llocs on en la recerca de la llibertat heu estat colpejats per les tempestes de la persecució i abatuts pels vents de la brutalitat policíaca. Vosaltres sou els veterans del patiment creatiu. Continueu treballant amb la convicció que el patiment que no és merescut, és emancipador.

Torneu a Mississipí, torneu a Alabama, torneu a Geòrgia, torneu a Louisiana, torneu als barris baixos i als guetos de les nostres ciutats del nord sabent que d'alguna manera aquesta situació pot i serà canviada. No ens rebolquem en la vall de la desesperança.

Avui us dic a vosaltres, amics meus, que malgrat les dificultats del moment jo encara tinc un somni. És un somni profundament arrelat al somni "americà".

Somio que un dia aquesta nació s'aixecarà i viurà el verdader significat del seu credo: "Afirmem que aquestes veritats són evidents: que tots els homes són creats iguals".

Somnio que un dia, als vermells turons de Geòrgia, els fills dels antics esclaus i els fills dels antics amos d'esclaus puguin seure junts a la taula de la germanat.

Somio que un dia, fins i tot l'estat de Mississipí, un estat que se sufoca amb la calor de la injustícia i de l'opressió, es convertirà en un oasi de llibertat i justícia.

Somio que els meus quatre fills viuran un dia en un país on no seran jutjats pel color de la pell, sinó pels trets de la seva personalitat.

¡Avui tinc un somni!

Somio que un dia l'estat d'Alabama, on el governador escup frases d'interposició entre les races i anul·lació dels negres, es converteixi en un lloc on els nens i nenes negres puguin unir les seves mans amb les dels nens i nenes blancs i caminar units, com a germans i germanes.

¡Avui tinc un somni!

Somio que algun dia les valls seran cims, i els turons i muntanyes seran plans, els indrets més escarpats seran anivellats i els sinuosos seran redreçats, i la glòria de Déu serà revelada, i s'unirà tot el gènere humà.

Aquesta és la nostra esperança. Aquesta és la fe amb la qual retorno al sud. Amb aquesta fe podrem esculpir de la muntanya de la desesperança una pedra d'esperança. Amb aquesta fe podrem transformar el so discordant de la nostra nació en una bonica simfonia de fraternitat. Amb aquesta fe podrem treballar junts, resar junts, lluitar junts, anar a la presó junts, defensar la llibertat junts, sabent que algun dia serem lliures.

Aquest serà el dia que tots els fills de Déu podran cantar l'himne amb un nou significat, "El meu país és teu. Dolça terra de llibertat, a tu et canto. Terra de llibertat on els meus antecessors van morir, terra orgull dels pelegrins, de cada costat de la muntanya, que repiqui la llibertat". I si els Estats Units han de ser grans, això s'haurà de fer realitat.

*Per això, ¡que repiqui la llibertat des del cim de les muntanyes prodigioses de Nou Hampshire!
¡Que repiqui la llibertat des de les poderoses muntanyes de Nova York!
¡Que repiqui la llibertat des de les altures de les Alleghenies de Pennsilvània!
¡Que repiqui la llibertat des de les*

Rocalloses cobertes de neu a Colorado! ¡Que repiqui la llibertat des dels sinuosos pendents de Califòrnia! Però no només això: ¡Que repiqui la llibertat des de la muntanya de Pedra de Geòrgia! ¡Que repiqui la llibertat des de la muntanya Lookout de Tennessee! ¡Que repiqui la llibertat des de cada petit turó i muntanya de Mississipi! "De cada costat de la muntanya, que repiqui la llibertat".

Quan repiqui la llibertat i la deixem repicar a cada poble i a cada casalot, a cada estat i a cada ciutat, podrem accelerar l'arribada del dia quan tots els fills de Déu, negres i blancs, jueus i cristians, protestants i catòlics, puguin unir les seves mans i cantar les paraules del vell espiritual negre: "¡Lliures per fi! ¡Lliures per fi! Gràcies a Déu omnipotent, ¡som lliures per fi!".